

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690104064/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Hedning saa lidt som hans Brødre, hvorimellem Philo og Areopagiten. Men ved den sidste førtes jeg over til de kristne Anakoreter. Da ønskede jeg vel at veksle Ord med Fader Hieronymus; men jeg holdt mig tilbage; thi endnu mindedes jeg med Skræk den vrede Apokalyptikers »Ve«, og jeg betænkte, at ingen af os, der gik i Skole hos Europas Titaner, forstaaer de kristne Martyrer og Anakoreter, uden igennem aarelang Selvunderkuelse at vandre de tusinde Aar tilbage i Tiden. De kaldte os fordømte, vi dem afsindige, og her byggede Talemaader ikke Bro. Kun de, der historisk stamme fra disse og forberedte os, ere Bindeled mellem os og dem.

Vi klatrede videre, mens Anakoreternes Murnen lød som en evindelig Summen fra titusinde Huller i Bjærgtet, hvor de som hvide Bier nød Beskuelsens Honning i Bjærgkubens Stæde. Da frydedes mit Øre af een, som tiltalte mig paa det tyske Maal, og jeg hilsende med den Ærbødighed, der skyldes al Storhed – endog Vanviddets Storhed – men ogsaa med fornøielig Venneglæde, min Kærlighed og Beundring blandt Mystikernes Skare, Prioeren af Erfurt, Mester Eckhart. Hvoraf jeg kendte ham, kan jeg ikke sige, uden af Vennerøst og det mildeste Blik, jeg har set.

Med et roligt Smil nævnede han mit Navn, og da jeg spurgte ham, hvorfra han kendte det, svarede han: »Jeg saa Dig i min Hules dybe Brønd – hvor Verdens Billeder spejles. Vær velkommen. – Og hvis Du vil – fæst Bo imellem os – med Doktor Ekstatisus – og de fromme Brødre af det stille Livs. Jeg droges mægtig af hans indbydende Ord; thi blot at se hver Dag en saadan Mand er mer end kongelig Rigdom. Men den Beslutning, som jeg bandt mig til, den Gang jeg vendte mit Blik fra den falske Verden, at vandre gennem alle Tilværelsens Riger, den hæmmede den Villen, som sprang frem ved hans Ord. Men for dog ej at krænke ham med et Nej, svarede jeg intet, og skamfuld saa jeg mod Jorden. Men uden Vrede ved min trodsige Holdning sagde Mester i langsom Tale, hvis Vellyd afbrødes af Tavshedens sarte Stemning, saa hver Sætning klang ud og vendte tilbage i sig selv, saa dens Genlyd i Mindet ikke forstyrrede den næste Ordmelodi: »Vi ere Irenære. Med Klogskab gik Du de heilige hist forbi. De ere stridende Tjenere af den stridende Kirke. Og deres Bønner ere som Ørne. Men som Serafen mildner den vrede Kerub, mildne vi som Medtjenere med Velsignelse deres For-